

РЕШЕНИЕ

№ 6406

гр. София, 25.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 53 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КОНСТАНТИН АЛ. КУНЧЕВ

при участието на секретаря БИЛЯНА ЕМ. ПЕТРОВА
като разгледа докладваното от КОНСТАНТИН АЛ. КУНЧЕВ Гражданско дело № 20221110149693 по описа за 2022 година

Производството е образувано по подадена искова молба, с вх. №189460/12.09.2022 г. по описа на Софийския районен съд /СРС/ от **П. Г. Г., с ЕГН ******* чрез *пълномощника си адв. И. А. от САК, със съдебен адрес: гр. София, ул. „Хайдушка гора” №35, ет. 5*, с която е **предявен иск с правно основание чл. 200, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ срещу „ЦГМ” ЕАД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: област София, Столична община, гр. София, район „Сердика”, бул. „Княгиня Мария Луиза” № 84, **за заплащане на сумата от 100 000 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от трудова злополука, настъпила на 26.07.2022 г. в гр. София.

В исковата молба се посочва, че съгласно Разпореждане №31895 от 02.08.2022 г. на ТП на НОИ – София-град П. Г. е претърпяла трудова злополука, декларирана от ответника на 01.08.2022 г. Ищецът Г. твърди, че съгласно Разпореждането в деня на настъпване на трудовата злополука – 26.07.2022 г. в 07:38 ч. *е работила I смяна от 06:30 до 15:00 ч., в съответствие с графика на отдел „КСПП”, в екип с колежката си П. М., като извършвали контрол на превозните документи на пътниците в градския транспорт в превозните средства, движещи се в район „Централна гара”*. В 07:20 часа двете контролёрки се били качили от спирка пл. „Лъвов мост” в ТМ №27, с инв. №2310, движещ се в посока Център, и извършили проверка на пътниците. След приключване на проверката, двете контролёрки предприели слизване от превозното средство на спирка пл. „Македония”, като се намирали на втора и трета врата и първа слязла контролёрката М. Ватманът не бил забелязал слизаният ищец и затворил вратите на трамвая, при което ищецът е бил останал притиснат между тях. Ищцовата страна твърди, че *„в опитите си да освободи тялото си, ищецът успял да се отскубне, залитнал назад, не могъл да запази равновесие и паднал по гръб на пътното платно, като в резултат на падането, ищецът получил счупване на опашната кост”*. Ватманът не бил оказал необходимата помощ на ищеца Г., която бил могъл да ☐ даде без опасност за себе си или за друго и бил причинил средна телесна повреда.

В исковата молба се посочва, че съгласно Болничен лист от д-р Божкова от 26.07.2022 г. за временна неработоспособност, ищецът Г. е била в болничен от 26.07.2022 г. до 31.07.2022 г.

Съгласно Болничен лист от лекарска комисия от д-р Белев, д-р Симеонов и д-р Златкова от 01.08.2022 г. за временна неработоспособност, ищецът Г. е била в болничен от 01.08.2022 г. до 30.08.2022 г. с диагноза счупване на опашната кост. Посочва се още в исковата молба, че съгласно преглед при д-р Танев от 02.08.2022 г. *„ищецът продължава с болков синдром в опашната кост, след фрактура, временно нетрудоспособна за още 30 дни, считано от 01.08.2022 г.“*. Според преглед от 04.08.2022 г. Г. продължавала да има болков синдром в опашната кост след фрактура и силна палпаторна болка. Ищцовата страна твърди, че съгласно Амбулаторен лист от 05.08.2022 г. от психиатър д-р Трендафилова *„в резултат на злополуката, ищецът е тревожен, с нарушен сън и проблем с храненето, с главоболие и лесна плачливост, страда и от посттравматично стресово разстройство, психично тревожен и напрегнат, ориентирано съзнание за състояние, провокирано от реална жизнена ситуация, емоционално неустойчив, склонен към афекти с изразен афектен болков синдром, интерпретира психотравматичната ситуация“*.

В исковата молба се твърди също така, че на 14.08.2022 г. ищецът бил поканил ответника да изплати обезщетение във връзка с претърпяната трудова злополука, като до подаване на исковата молба ответникът не бил отговорил.

Ищцовата страна заявява, че съгласно преглед от 31.08.2022 г. в „ДКЦ XVIII София“ ЕООД към Амбулаторен лист №10355/2022 г. ищецът бил с палпаторна болка и оток в областта на опашната кост, *„иридираща към глутеалната област, болка с голям интензитет, непозволяваща седеж повече от 5 мин. и терапия за продължаване на болничен с 30 дни“*. Съгласно Болничен лист от лекарска комисия от д-р Белев, д-р Симеонов и д-р Златкова от 31.08.2022 г. за временна неработоспособност, ищецът Г. е била в болничен от 31.08.2022 г. до 29.09.2022 г. с диагноза счупване на опашната кост. Посочва се също така, че с *Експертно решение №0775 от 040 от 26.02.2021 г.*, издадено от УМБАЛ „Св. Йоан Кръстител“ ЕАД – София, влязло в сила на 09.04.2021 г., преди настъпване на трудовата злополука, Г. е преосвидетелствана с 50% трайно намалена работоспособност с водеща диагноза увреждане на междупрешленните дискове в поясния и другите отдели на гръбначния стълб с радикулопатия. Към момента на подаване на исковата молба се твърди по отношение на състоянието на пострадалата Г., че силните болки в опашната кост продължавали, движението и стоенето в покой били силно затруднени, посттравматичното стресово разстройство и психична тревожност и напрегнатост продължавали.

Представените са от ищеца писмени доказателства по делото.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил **отговор на исковата молба**, с вх. №235591/02.11.2022 г. по описа на СРС, **подаден от ответника „ЦГМ“ ЕАД**, чрез процесуалния представител на дружеството юрк. Десислава Цекова. Ответникът оспорва като неоснователен по размер на претендираните суми предявения иск. Ответното дружество твърди, че ищецът Г. работи като контролор по редовността на пътниците в „ЦГМ“ ЕАД и като заемаща тази длъжност била застрахована от работодателя за групова застраховка „Трудова злополука“, съгласно Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „Трудова злополука“. Излага се доводът, че ищецът Г. не е посочила дали са изплащани застрахователни суми по застраховки, сключени в нейна полза от работодателя, каквито суми би следвало да се приспаднат от претендираното обезщетение. Ответникът твърди също така, че е представено експертно решение на ТЕЛК, което било от период, предхождащ настъпването на трудовата злополука, и удостоверяващо вече налични увреждания, довели до степен на инвалидност и процент нетрудоспособност, но тези обстоятелства нямали нищо общо с настъпилата трудова злополука и не били причинени от същата. В отговора на исковата молба ответното дружество посочва, че не оспорва обстоятелството, че ищеца Г. е претърпяла трудова злополука, която е приета за такава по чл. 55, ал. 1 от КСО, съгласно Разпореждане №31895 от 02.08.2022 г. на ТП на НОИ-София-град, както и че не оспорва обстоятелството, че ищецът Г. е канила

работодателя си да заплати доброволно обезщетение, но такова не е било изплатено, тъй като не било представено експертно решение на ТЕЛК или НЕЛК във връзка с настъпилите увреждания.

Ответникът посочва, че възразява срещу така предявения иск по размер. Твърди също така, че посочените обстоятелства от страна на Г., че е била затисната от вратите на трамвая, не отговаряли на действителното положение, тъй като това било видно от видеозапис от превозното средство. Според ответника не е имало съприкосновение изобщо вратите на трамвая и тялото на Г.. Освен това твърди, че нямало начин вратите на трамвая да затиснели пътник, защото имало автоматична блокировка на системата и имало налични сензори за движение. Ответното дружество излага твърдението, че Г. слизала от превозното средство „заднишком, тоест с гръб към пътната настилка на спирката, но не поради притискане, а по собствена инициатива, което е също предпоставка за настъпване на злополуката, и невнимание, което от своя страна води до съпричиняване...”. Посочва се още, че уврежданията на опорно-двигателната система на Г., наред и с други заболявания, били основание за освидетелстване от ТЕЛК много преди настъпилия инцидент и това можело да способства за по-лесна чупливост и последващи травми, както и за продължителен болков синдром, за което не можело да бъде отговорен работодателят. Ответникът представя и доказателства към отговора на исковата молба.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и доказателствата по делото намира за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните, че ищецът П. Г. е била в трудово правоотношение с ответника-работодател „ЦГМ” ЕАД, като е заемала длъжността „контрольор по редовността на пътниците”, както и че на 26.07.2022 г. е настъпила злополука с ищеца.

С Разпореждане №31895 от 02.08.2022 г. /л. 98 от делото/, издадено от длъжностното лице инж. И. Богданов от Териториалното поделение на НОИ – София-град, на основание чл.60, ал.1 КСО декларираната от ответника-осигурител злополука е приета за трудова злополука по чл. 55, ал.1 КСО. С Разпореждането се приема, че видно от Протокол за разследване на злополуката от осигурителя, обясненията на пострадалата и обясненията на П. М. и Петко Александров, злополуката е станала през време и по повод на извършваната работа – контрол на превозните документи на пътниците в градския транспорт. При слизане от ТМ №27 пострадалата е притисната от вратите, при опит да се освободи – пада на земята, вследствие на което получава счупване на опашната кост. По делото липсват въведени твърдения или представени доказателства от страните това Разпореждане да е било обжалвано, предвид което съдът приема, че същото е влязло в законна сила.

С оглед на това следва да се приеме, че по делото се установява наличието на трудово правоотношение между страните и настъпила трудова злополука по отношение на ищеца при действието на същото, както и че характерът на злополуката като трудова е установен по надлежния от закона ред, със съответния влязъл в сила административен акт.

Представени са доказателства за проведен периодичен инструктаж на ищеца П. Г. на 15.07.2022 г. /л. 80 от делото/

Видно от представения по делото Амбулаторен лист от 26.07.2022 г., издаден от д-р Ахмед Странджиев при УМБАЛСМ „Н. И. ПИРОГОВ” ЕАД /л. 97/, ищецът е бил прегледан от лекар в деня на трудовата злополука, като снетата от лекаря анамнеза съвпада с приетото в процесното Разпореждане, издадено от длъжностното лице при ТП на НОИ-София-град, а именно, че ищецът Г. е притисната от вратата на трамвай по време на работа, в резултат на което е налице у пострадалата болка/оток.

По делото се установява, че ищецът Г. е била в отпуск поради временна неработоспособност в периода от 26.07.2022 г. – 18.03.2023 г.

От представеното от ищеца *Експертно решение №0775 от 040 от 26.02.2021 г.*, издадено от

д-р А. Дамянов, д-р Л. Маринова и д-р Т. Йончева при УМБАЛ „Св. Йоан Кръстител” ЕАД – София, влязло в сила на 09.04.2021 г., се установява, че още преди настъпване на трудовата злополука, Г. е преосвидетелствана с 50% трайно намалена работоспособност с водеща диагноза увреждане на междупрешленните дискове в поясния и другите отдели на гръбначния стълб с радикулопатия.

По делото е изслушано и прието заключението на вещото лице д-р Р. Д. по извършената съдебно-медицинска експертиза. Установява се, че към датата на представяне на заключението в съда – 25.01.2023 г. ищецът Г. продължава да се оплаква от болка и оток в областта на опашната кост и кръста, ирадираща към седалищната област, лява тазобедрена става и левия крак. Невъзстановена двигателна активност, особено при лягане и ставане от леглото, при качване по стълби. Пострадалата ползва периодично болкоуспокояващи лекарства. Към този момент ищецът Г. е временно нетрудоспособна до 21.01.2023 г., като представя писмо за явяване пред ТЕЛК на 16.02.2023 г., с оглед преценка на временната нетрудоспособност. Според вещото лице състоянието на ОДА на Г. преди инцидента е отразено в Експертното решение на ТЕЛК от 26.02.2021 г. - увреждания на междупрешленните дискове в поясния и другите отдели на гръбначния стълб с радикулопатия – шийна и лумбална остеохондроза – трайни функционални нарушения.

Вещото лице посочва, че настъпилото счупване на опашната кост е тясно свързано с причинените болки, страдания и временна неработоспособност. Полученото травматично увреждане може да обостри вече предшестващите инцидента дегенеративни /възрастови промени/ в поясния отдел на гръбначния стълб.

По отношение на механизма на настъпване на травматичното увреждане вещото лице установява, *след преглеждане на представения от ответника видеозапис от камера за видеонаблюдение*, че пострадалата е почти слязла, когато внезапно се затваря вратата на трамвая.

В проведеното на 15.03.2023 г. открито съдебно заседание по делото, в което е прието заключението на вещото лице по допуснатата съдебно-медицинска експертиза, вещото лице уточнява, че в областта на опашната кост има много богата нервация, като това е болезнена зона. Ищецът Г. е паднала върху терен, като няма други предшестващи падания и именно това може да доведе до силните оплаквания. Обикновено счупването на опашната кост зараствало за 30 дни, това било обичайният срок. Притискат се известни нерви и може да възникне т. нар. синдром на повишена чувствителност в тази област, но в процесния случай има налична радикулопатия, тоест слизване на болката към крайника което говори за дискова болест, която травма е предизвикала намалената трудоспособност. Вещото лице допълва, че винаги травматичното увреждане може да породява вече съществуващи изменения на гръбнака. Посочва, че Г. е била движеща се до този момент. Травмата е провокирала съществуващите изменения до влошаване на състоянието, но не е основно само тя.

Съдът кредитира заключението на вещото лице Д. по СМЕ като пълно, обективно и компетентно изготвено.

По делото е изслушано и прието заключението на вещото лице В. С. по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза. Вещото лице дава заключение, че на ищеца Г. са изплащани обезщетения от НОИ за процесната трудова злополука на основание цитираното Разпореждане №31895 от 02.08.2022 г. в размер на 4 434,99 лева за периода от 26.07.2022 г. до 23.01.2023 г. По отношение на другата задача, вещото лице посочва, че във връзка с подадено уведомление от „ЦГМ” ЕАД за настъпило застрахователно събитие по застраховка „Трудова злополука” в ЗАД „ОЗК-Застраховане” АД е заведена щета №0501-160-0009-2022 по застрахователна полица №0501-160-2021-00020. Към 25.01.2023 г. не е изплатено застрахователно обезщетение за процесната трудова злополука, тъй като застрахователят не е получил изискани от пострадалата документи и поради невъзможността да се определи

основателността и размера на претенцията.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и доказателствата по делото намира за установено от правната страна следното:

За да бъде уважен искът по чл. 200, ал. 1 от КТ, ищецът носи тежестта на докаже съществуването на трудово правоотношение между страните; настъпването на злополука, която е приета за трудова по установения ред; обстоятелството, че същата е довела до временна неработоспособност, настъпването на неимуществени вреди в причинна връзка със злополуката, техния характер, продължителност и интензивност на болките и страданията. Вината не е елемент от фактическия състав на имуществената отговорност по чл. 200, ал.1 от КТ, както изрично е установено и в текста на самата разпоредба. Отговорността на работодателя е обективна и доказването на вина не е необходимо за уважаването на настоящия иск.

В тежест на ответника е да опровергае твърденията на ищеца и да докаже възраженията си, направени в отговора на исковата молба.

По отношение на иска по чл. 200, ал. 1 от КТ:

По делото се доказва, че страните са се намирали в трудово правоотношение и че е настъпила трудова злополука, която е обявена за трудова по установения ред.

Разпореждането на органа по чл. 60, ал.1 КСО има двойствено значение – от една страна то представлява индивидуален административен акт относно наличието на трудова злополука, а от друга страна е официален удостоверителен документ за установените в него факти, и в частност – за наличието на трудова злополука като положителен юридически факт, който е елемент от фактическия състав на имуществената отговорност на работодателя, и от който зависи съществуването на правото на обезщетение /така Решение № 410 от 29.06.2010 г. по гр. д. № 599/2009 г. на ВКС/. Като официален удостоверителен документ, притежаващ така наречената материална доказателствена сила, Разпореждането обвързва съда да приеме за осъществени удостоверените в него факти - чл. 179 ал.1 от ГПК. Съдържащите се в него констатации за наличието на функционална връзка между извършваната от пострадалия служител конкретна работа и изпълнението на трудовите му функции към момента на злополуката, както и за съществуването на пряка причинна връзка между събитието и уврежданията на здравето на ищеца Г. не се оспорват и не се опровергават от събраните по делото доказателства. Т.нар. функционална връзка между увреждането и изпълняваната работа е кумулативен елемент на фактическия състав на трудовата злополука по см. на чл. 55 КСО и чл. 200 КТ, поради което с разпореждането по чл. 60 ал.1 КСО по дефиниция се счита установен този елемент, т.е., че злополуката е осъществена при или по повод на изпълняваната работа.

Такъв кумулативен елемент на фактическия състав на трудовата злополука по смисъла на цитираните по-горе норми е и причинната връзка между увреждането и неблагоприятния резултат – неработоспособност, поради което с разпореждането по чл. 60 ал.1 КСО по дефиниция се счита установен и този елемент, т.е., че претърпените от пострадалата Г. вреди са в пряка причинна връзка с уврежданията от злополуката.

По чл. 200, ал. 1 от КТ на обезщетение подлежат както имуществените, така и неимуществените вреди. По настоящото дело се установява, че ищецът е търпял неимуществени вреди, но не е получил обезщетение за тях. От заключението на вещото лице по съдебно-медицинската експертиза може да се направи извод, че е налице причинно-следствена връзка между травмата и претърпените вреди.

Размерът на обезщетението следва да се определя към момента на приключването на съдебното дирене, съобразявайки всички обстоятелства, релевантни за размера на обезщетението.

Нужно е да се изясни въпросът кои са критериите при определяне на обезщетението за

претърпени неимуществени вреди. Съгласно чл. 52 от ЗЗД, обезщетенията за неимуществени вреди се определят от съда по справедливост. Справедливостта обаче не е абстрактно понятие. При определяне на размера на обезщетение по справедливост е необходимо да се съобразят конкретни обективни обстоятелства, като характер и степен на увреждането, обстоятелства, при които е получено, продължителност на лечението и извършените медицински манипулации, продължителност и интензитет на физическите болки, продължителен период до пълно възстановяване на пострадалия служител, допълнителното влошаване състоянието на здравето, както и причинени неудобства, перспективата и трайните последици, вкл. козметични и др. външни дефекти, възраст на увреденото лице и възможност да продължи трудовата си кариера и да се социализира, обществено и социално положение, икономическа конюнктура и др. – т. II от ППВС 4/1968 г., Решение № 38 от 13.03.2013 г. на ВКС по гр. д. № 323/2012 г., III г. о., ГК.

При така дадения отговор за критериите, съдът приема следното съобразно фактите по делото:

По отношение на степента и характера на телесното увреждане – счупване на опашната кост. Ищецът Г. продължава да се оплаква от болка и оток в областта на опашната кост и кръста, ирадираща към седалищната област, лява тазобедрена става и левия крак. Невъзстановена е двигателната активност, особено при лягане и ставане от леглото, при качване по стълби /тоест налице е продължителност и висок интензитет на физическите болки /. Лицето ползва периодично болкоуспокояващи лекарства. Вещото лице изрично посочва, че настъпилото счупване на опашната кост е тясно свързано с причинените болки, страдания и временна неработоспособност. Полученото травматично увреждане може да обостри вече предшестващите инцидента дегенеративни /възрастови промени/ в поясния отдел на гръбначния стълб. Съдът счита, че процесната трудова злополука неминуемо е довело до възникването на силни по интензитет душевни болки и страдания у П. Г., които следва да бъдат обезщетени по справедливост.

Съдът счита, че тези претърпените болки и страдания са довели до неудобство и множество негативни емоции за ищеца. Следва да се вземе предвид също, че ищецът е на средна възраст – 45 години, имал е други съпътстващи заболявания, което безспорно е направило възстановяването му по-дълго и болезнено.

При тази доказателствената установеност съдът приема, че процесната травма е резултат от трудовата злополука, както и че травматичното увреждане, предходното заболяване на ищеца също е рефлектирало на състоянието □ към момента. Наличието на предходно заболяване следва се съобразява при определяне на обезщетението за вреди, тъй като това е довело до възстановяване извън обичайния период. Съдът приема, че периодът на възстановяване е продължава и все още този процес не е приключил.

При определяне размера на неимуществените вреди по реда на чл. 52 от ЗЗД следва да се вземат под внимание всички обстоятелства, които обуславят тези вреди. Обезщетението за неимуществени вреди има за цел да компенсира болките и страданията чрез предоставяне на други блага. Благото е предмет със стойност, което задоволява човешки потребности, следователно обезщетението следва да е съизмеримо с разходите за задоволяване на потребности. Болките и страданията са последица от характера и вида на увреждането и се отличават по интензитет (острота и сила) и продължителност. Съдебната практика установява средния размер на дължимото обезщетение при определен вид и характер на увреждане и обичайните за него болки и страдания като интензитет и продължителност. Във всеки конкретен случай съдът следва да вземе предвид обстоятелствата, които водят до увеличение или намаляване на размера на обезщетението, съпоставимо със средния, обичаен размер, установен от съдебната практика.

Съгласно чл. 52 от ЗЗД, обезщетенията за неимуществени вреди се определят от съда по справедливост. Справедливостта обаче не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които съдът следва да отчете при определяне размера на обезщетението. Такива обективни обстоятелства при телесните увреждания са: **1.** степента и характера на телесното увреждане; **2.** продължителност и интензитет на физическите болки, **3.** Необходимост от лечение и/или операция, и/или чужда помощ, продължителен период до пълно възстановяване на пострадалия **4.** начинът на извършването на увреждащото деяние причинило вредите; **5.** обстоятелствата, при които е извършено; **6.** допълнителното влошаване състоянието на здравето, както и причинени неудобства; **7.** причинените морални страдания от осакатявания, загрозявания и др. невъзстановими трайни увреждания (вж. т. II от ППВС 4/1968 г.). **Към тези други следва да се добавят още следните критерии:** **8.** психологическите аспекти на страданието свързани с личностните особености на пострадалия, **9.** Средните обезщетения определени от съдебната практика при сходни наранявания и обстоятелства, **10.** Развитието на икономическата обстановка в страната, както и застрахователните лимити.

В случая, съдът като взе предвид обстоятелствата, при които е настъпила злополуката, а именно падане по време на работа – от трамвай (*като обстоятелствата около самия инцидент не предполагат завишен емоционален травматизъм*), възрастта на пострадалата – 45 години, вида на травматичното увреждане, периодът на възстановяване, който обаче е обусловен и от фактори, извън процесната злополука, поради което не може само по себе си това обстоятелство да се постави в тежест на работодателя. Травматичните увреждания са сериозни и засягат функционалното развитие на личността в нейния ежедневен живот за дълъг период от време от 26.07.2022 г. – 18.03.2023 г., тоест близо 6 месеца.

Освен физическите болки и затруднено движение, ищцата е преживяла и е психологически увреждания свързани с трудности при заспИ.е и силните болки, изпитвани от позата в легнало състояние. За всички тези болки са предписвани и съответни медикаменти. Съдът съобрази и стресовото и травматичното протичане на механизъм на увреждащото събитие.

Съдът съобрази също така и икономическата обстановка в страната към края на съдебното дирене. Икономическата обстановка в страната от 2022 г. до 2023 г. се е променяла, което се е отразило и на размера на минималната работна заплата, която е била: през 2022 г.: от 01.04.2022 - 31.12.2022 – 710 лева, а от 01.01.2023 г. се увеличава на 780 лева. Освен това необходимо е и съобразяване на обстоятелството, че в страната са протекли инфлационни процеси, поради което паричната компенсация следва да бъде адекватно определена, тъй като законът изисква пострадалите лица да бъдат обезщетени в пълен и справедлив размер. Изводът е, че от датата на трудовата злополука до настоящия момент икономическата обстановка в страната се променя. По тази логика и размера на обезщетения поэтапно и логично следва да се увеличава, за да отговаря адекватно на нуждите на пострадалия.

Въз основа на изложенто по-горе съдът намира, че справедливият размер, който би репарирал нематериалните вреди за физическите болки и психическите страдания на ищеца Г., е 20 000 лева /двадесет хиляди лева/. Съдът намира, че определената сума следва да се присъди ведно със законата лихва от 12.09.2022 г. до окончателно изплащане на вземането, доколкото това е поискано имплицитно с молбата от 23.09.2022 г.

За разликата над 20 000 лева до претендираните 100 000 лева искът се явява неоснователен, съответно следва да се отхвърли.

Съгласно разпоредбата на чл. 200, ал. 3 КТ работодателят дължи обезщетение за

разликата между причинената вреда – неимуществена и имуществена, включително пропуснатата полза, и обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване. Следва да се съобрази, че изплатеното обезщетение по общественото осигуряване цели да репарира имуществена вреда – неполученото трудово възнаграждение вследствие невъзможността на работника да полага труд поради претърпяната трудова злополука. Нормата на чл. 200, ал. 3 КТ отразява правото на работника да получи онази част от трудовото възнаграждение, която не се изплаща от общественото осигуряване, която от своя страна представлява пропуснатата полза – в този смисъл е и практиката на ВКС - Решение № 548 от 6.12.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1119/2009 г., III г. о., ГК, Решение № 492 от 19.07.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1114/2009 г., III г. о., ГК, Решение № 27 от 26.01.2011 г. на ВКС по гр. д. № 159/2010 г., IV г. о., ГК.

Хипотезата, която предвижда приспадане на обезщетението от общественото осигуряване е конкретизация на принципа за недопускане на неоснователно обогатяване. Един от случаите на неоснователно обогатяване е когато се плаща два пъти за едно и също нещо, респективно два пъти се задоволява един и същи интерес. В случая доколкото конкретната норма не допуска неоснователно обогатяване, то тя не допуска два пъти да се обезщетяват едни и същи вреди - веднъж от работодателя и втори път от общественото осигуряване. Когато обезщетението от общественото осигуряване компенсира загубата на трудовото възнаграждение, то следва да се приспадне от присъденото обезщетение за пропуснати ползи, причинени от трудовата злополука и изразяващи се в неполучено трудово възнаграждение. Само в този случай неприспадането на сумата би довело до двойно плащане и съответно до неоснователно обогатяване. Обезщетението за неимуществени вреди компенсира причинените болки и страдания чрез предоставяне на други блага. Това обезщетение, съответно неимуществените вреди, няма връзка с обезщетението по общественото осигуряване, което компенсира загубата на трудовото възнаграждение, представляваща имуществена вреда от вида на пропуснатата полза. Поради това получаването на двете обезщетения - за неимуществени вреди по чл.200 КТ и обезщетението от общественото осигуряване, компенсиращо загубата на трудовото възнаграждение, не е двойно плащане и не води до неоснователно обогатяване, а напротив до пълно и справедливо обезщетение на причинените видове вреди. **В този смисъл Решение № 54 от 23.04.2019 г. гр. д. № 3649/2018 г., III ВКС.**

По отношение на довода на ответника за сключен договор за застраховка „Трудова злополука“ по отношение на ищеца Г. следва да се посочи, че, за да се приложи хипотезата на чл. 200, ал. 4 КТ, е нужно получаване на застрахователни плащания от увредения, каквото в процесния случай не е налице. Освен това следва да се посочи още, че по принцип не може да се изключи отговорността на работодателя, поради обстоятелството, че последният е застраховал отговорността си за вреди в резултат от трудова злополука. В случая изцяло в преценката на служителя е дали ще предпочете да реализира отговорността на застрахователя по застраховка „трудова злополука“ или ще насочи иска срещу работодателя. Последният на свой ред разполага с регресно право срещу обезпечилия отговорността му застраховател.

По отношение на разноските:

При този изход на спора и ищецът, и ответникът имат право на разноски. Релевираното от ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата /ЗА/ на адвокат И. А., процесуален представител на ищеца Г., в размер на 5 000 лева е основателно. Делото не е с действително висока фактическа и правна сложност, а напротив, предентира се обезщетение за претърпени неимуществени вреди от трудова злополука. Освен това са проведените само 3 открити съдебни заседания, като не са извършвани множество процесуални действия от страните.

По делото е представена Декларация по реда на чл. 38 от ЗА от 12.09.2022 г., подписана с

КЕП от декларатора адв. И. А., в която се посочва, че е оказана адвокатска помощ и съдействие на ищеца. Предвид това, съдът съобрази, че в настоящия случай относима е редакцията на Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения към тази дата, тоест - редакцията, ДВ.бр. 68 от 31.07.2020 г. Съгласно чл. 38, ал. 2 съдът присъжда разноски на адвоката в размер, който е не по-нисък от определения в Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения. Цената на иска е 100 000 лева, тоест налице е хипотезата на чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения. Минималният допустим размер е 3530 лв. плюс 2% за горницата над 100 000 лв., тоест 3530 лв. Съобразно уважената част от иска се дължат 706 лв. (*искът е уважен частично за 20% от претендирания размер*). Предвид това, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, в тежест на ответника, съразмерно с уважената част на иска, е да заплати на процесуалния представител на ищеца - адвокат И. А. от САК, с л.н. *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. „Хайдушка гора” №35, ет. 5 сумата от 706 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на ищеца П. Г. съобразно уважената част на иска.

Съгласно чл. 78, ал. 6 ГПК, когато делото е решено в полза на лице, освободено от държавна такса, осъденото лице е длъжно да заплати всички дължащи се такси и разноски. Съответните суми се присъждат в полза на съда. Така общо дължимата към съда сума възлиза на 850 лв., от които 800 лева за заплащането на дължимата държавна такса по делото и 50 лева дължим депозит за вещо лице по допуснатата СМЕ съобразно уважената част от иска, *които суми следва да бъдат внесени по сметка на Софийския районен съд*.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ответникът също има право на разноски съразмерно с отхвърлената част от исковете, но ответникът не претендира присъждане на направените разноски. Предвид това същите следва да останат в негова тежест, така както са направени.

Мотивиран от гореизложеното, Софийският районен съд, 53. състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл. 200, ал. 1 КТ, **„ЦГМ” ЕАД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: област София, Столична община, гр. София, район „Сердика”, бул. „Княгиня Мария Луиза” № 84, да заплати на **П. Г. Г., с ЕГН *******, **сума в размер на 20 000 лева /двадесет хиляди лева/**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от трудова злополука, настъпила на 26.07.2022 г., ведно със законата лихва от 12.09.2022 г. до окончателно изплащане на вземането, **като ОТХВЪРЛЯ иска за горницата до претендирания размер от 100 000 лв.**

ОСЪЖДА, на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата във вр. с чл. 78, ал. 1 ГПК, **„ЦГМ” ЕАД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: област София, Столична община, гр. София, район „Сердика”, бул. „Княгиня Мария Луиза” № 84, да заплати на адвокат **И. А. от САК**, с л.н. *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. „Хайдушка гора” №35, ет. 5, **сумата от 706 лева** – адвокатско възнаграждение по делото.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, **„ЦГМ” ЕАД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: област София, Столична община, гр. София, район „Сердика”, бул. „Княгиня Мария Луиза” № 84, да заплати по сметка на **Софийския районен съд сумата от**

850 лева – държавна такса и разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред **СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД** в **ДВУСЕДМИЧЕН СРОК**, считано от датата на връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____